ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1899. Выдано 11. Грудня. Ч. XII.

Ч. 70.

Ч. 657/орд.

О ювилейнôмъ роцѣ 1900.

Константинъ Чеховичь

Божою Милостію и святого Апостольского Престола Благословеніемъ

Епископъ Перемыскій, Самборскій и Сяноцкій,

Всечестному Духовеньству и всѣмъ вѣрнымъ Епархіи

миръ и благословенія о Господѣ!

Христосъ Спаситель, передъ Своимъ вознесеніемъ на небо, передавъ Своє посланництво Своимъ Апостоламъ и наслѣдникамъ ихъ словами: „ꙗкоже послá мѧ Отецъ, и ѧ҆зъ посылáю вы“, и передавъ имъ тѝ власти, якихъ потребуютъ для веденя людей до ихъ цѣли. Такъ, якъ на него зôйшовъ Духъ св., такъ зôславъ ôнъ тогоже и своєй Церквѣ. Якъ ôнъ учивъ и обявлене Боже непогрѣшимо пояснявъ, такъ и Церковь учитъ и проповѣдує Евангеліє всѣмъ народамъ. Якъ ôнъ моливъ ся такъ молитъ ся и она, якъ ôнъ благословивъ, благословитъ и церковь, якъ ôнъ казавъ крестити, такъ церковь креститъ. Христосъ ôтпускавъ грѣхи, ôтпускає ихъ и Церковь, якъ ôнъ хлѣбъ и вино въ тѣло и кровъ свою перемѣнивъ, дѣлає тоє и Церковь єго. Такъ жиє Христосъ въ св. католицкой Церквѣ и дѣйствує въ ней безпреривно и всѣ єго благодати и благословеня въ ней неустанно пливутъ.

Не єсть вправдѣ земля раємъ, але дерево живота, котре въ раю стояло, знаходитъ ся и нинѣ въ церквѣ католицкой во видѣ креста. На крестѣ перетерпѣвъ Христосъ смерть за насъ, побѣдивъ смерть, ôтнявъ ôтъ насъ найбôльше зло: грѣхъ, и указавъ намъ дорогу черезъ туземне житє до вѣчного. Кровію своєю найсвятѣйшою змазавъ грѣхи нашѝ, кровію своєю позыскавъ для насъ вступъ до

[1]) Іоаннъ 20, 21.

неба по житю дочаснôмъ. Сутъ въ житю дочаснôмъ многî прикрости и терпѣня и смутки; але тî причиняютъ ся до очищеня нашои душѣ, до заслугъ передъ Богомъ, и лекше ихъ намъ зносити, памятаючи, що найбѣльше добро на свѣтѣ, то чиста совѣсть, то надѣя на Христа и его царство, то память на его слова: „Мйръ оставлѧю вамъ, мйръ мой даю вамъ, не ꙗкоже міръ даетъ, азъ даю вамъ“.[1])

И якъ въ житю Спасителя суть певнî дни и часы, коли ôнъ особеннî ласки удѣлявъ и добра чинивъ: коли покликувавъ Апостолôвъ, уздоровлявъ хорыхъ, воскрешавъ умершихъ, ôтпускавъ грѣхи, такъ и Церковь его св. мае певнî часы, коли особеннî ласки удѣляе своимъ вѣрнымъ. И теперъ стоимо передъ такимъ часомъ, въ котрôмъ Церковь св. отвирае сокровище своихъ ласкъ.

Рôкъ слѣдуючій естъ рокомъ сотнымъ, остатнымъ зъ XIX. столѣтя, а въ такихъ рокахъ Церковь св. звычайно удѣляе загальный ювілей, загальный ôтпустъ. Въ р. 1300 Папа Бонифатій VIII. удѣливъ загального ôтпусту всѣмъ вѣрнымъ, котрî съ правдивымъ жалемъ всѣхъ своихъ грѣхôвъ щиро сповѣдали ся и церкви обохъ верховныхъ Апостолôвъ черезъ кôлька днѣвъ ôтвѣдували. Ôтъ того часу церковь св. въ кожду сотну рôчницю, отже при кôньци кождого столѣтя установляла рôкъ ювилейный, званый такожь рокомъ святымъ, рокомъ милостивымъ.

Кромѣ того пôзнѣйше установляли св. Отцы, Папы Римскî, що 50, и що 25 лѣта роки ювилейнî, подôбно, якъ вже въ старôмъ завѣтѣ обходжено що 50 лѣтъ рôкъ ювилейный, котрый однако бувъ лише якбы тѣнею будучого.

Въ старôмъ бо завѣтѣ въ роцѣ ювилейнôмъ давали свободу невôльникамъ, даровували довги, звертали добра дочаснî; въ новôмъ же завѣтѣ въ роцѣ ювилейнôмъ, роцѣ святôмъ правдивî невôльники, котрî черезъ грѣхи стали ся невôльниками злого духа, ôтзыскуютъ свободу, стаютъ ся дѣтьми Божими, отримують непереминаючî добра вѣчнî, стаютъ ся дѣдичами и наслѣдниками царства небесного.

Такъ и теперѣшный св. Отецъ Папа Левъ XIII. оголосивъ рôкъ 1900 яко рôкъ ювилейный, рôкъ святый, лѣто милостиве, а оголосивъ тое Своею буллею (посланемъ) зъ дня 11. Мая 1899, котра звучитъ такъ:

„ЛЕВЪ

ЕПИСКОПЪ

Слуга слугъ Божихъ

всѣмъ Вѣрнымъ Христовымъ, котрî будутъ о тôмъ письмѣ повѣдомленî, поздоровлене и Апостольске благословене.

Коли зближае ся конецъ столѣтя, котре Мы самî за благословенемъ Божимъ майже цѣле пережили, охотно рѣшилисьмо ся выдати постанову пôсля принятого звычаю Нашихъ попередникôвъ, що причинила бы ся до спасеня народа христіяньского и була бы заразомъ остаточнымъ вѣнцемъ всѣхъ нашихъ трудôвъ, якî понесли Мы справуючи найвысшій Урядъ Архипастырскій. Мы думаемо про Великій Ювилей, що вже ôтъ давна введеный яко христіяньскій звычай и потвердженый печаливостію Нашихъ попередникôвъ, а звычай переданый намъ Отцами Нашими зове его Святое лѣто, а то не тôлько тому, що звыкли въ нѣмъ ôтбувати ся частѣйшî найсвятѣйшî Богослуженя, але найбôльше длятого, що по-

[1]) Іоаннъ 14, 27.

дає обильнѣйше помôчнû средства до поправы и ôтновленя обычаѣвъ къ усвяченю душь. Мы самû були свѣдкомъ, якъ много причинивъ ся до спасеня душь послѣдный ювилей торжественно празнованый за Папы Льва XII., а то, коли мы еще були молодцемъ; въ тыхъ часахъ еще бувъ Римъ просторымъ и найбезпечнѣйшимъ мѣсцемъ для публичныхъ религійныхъ актôвъ. Держимо въ памяти и здає ся намъ, що такъ якъ бы нынѣ дивимо ся на той великій зъѣздъ богомольцѣвъ; на тоє множество народа, що въ упорядкованыхъ процесіяхъ ôтвѣдувавъ найвеличавѣйшû храмы Божû; на тыхъ мужѣвъ апостольскихъ, проповѣдаючихъ слово Боже на публичныхъ мѣстцяхъ; якъ на найславнѣйшихъ мѣсцяхъ Мѣста розлягала ся слава Божа; якъ самъ святѣйшій Папа, окруженый численною дружиною кардиналôвъ передъ очима всего народа дававъ примѣры боговѣйности и любови. А памятаючи про спомины зъ тыхъ часôвъ, умъ тымъ прикрѣйше звертає ся до того, що нынѣ єсть. Бо теперь, при змѣнѣ ôтносинъ въ мѣстѣ, власне тû торжества, про котрû Мы згадовали — и котрû, єсли ôтбувають ся публично передъ очима горожанъ цѣлого мѣста безъ жаднои перешкоды, звычайно чудно оживляють и пôддержують духа побожности въ народѣ, нынѣ або цѣлкомъ суть неможливû, або залежать ôтъ чужои самоволѣ.

Але хоть и якъ ся рѣчь теперъ має, уповаємо, що Богъ помощникъ спасительныхъ намѣреній, дасть довершенє щасливе и безъ перешкодъ тому Нашому предпринятю, що пôднялисьмо для Него и для Єго славы. Бо до чого мы стремимо и чого бажаємо? Одиноко тôлько того, зробити участниками вѣчного спасеня людей и то якъ найчисленнѣйшихъ, о скôлько се можемо Нашимъ старанємъ, и до тои цѣли уживати на слабости душь людскихъ тыхъ самыхъ цѣлебныхъ средствъ, котрû Іисусъ Христосъ зволивъ ôтдати въ Нашу розпорядимôсть. А думаємо, що того цѣлковито вымагає ôть Насъ нетôлько урядъ Апостольскій, але и самъ взглядъ на теперѣшне время. Не длятого, мовъ бы нашь вѣкъ бувъ убогій въ добрû, въ достойнû похвалы дѣла Христіянъ; насупротивъ при Божôй помочи єсть велике изобиліє взнеслыхъ примѣрôвъ и нема жадного рода чесноты, анѣ такъ взнеслои, анѣ такъ труднои, щобысьмо не бачили, якъ нею ôтличає ся велике множество вѣрныхъ; бо вѣра христіяньска має ôтъ Господа дану силу и то невычерпану и неустанну, що зроджує чесноты и ихъ пôддержує. Но коли бы кто споглядаючи звернувъ очи въ другу сторону — о яка тамъ темнота, якû тамъ заблудженя, якъ велике множество, що летятъ на вѣчну погибель. Переймає Насъ кождый разъ якійсь незвычайный бôль, коли прійде намъ на гадку, що такъ многû христіяне заманенû свободою мнѣній и мыслей піючи лакомо трутину згубныхъ наукъ, самû щоденно марнують великій даръ Божои вѣры. Зъôтси то походитъ неохота до христіяньского житя и широко розливаюче ся зôпсованє обычаѣвъ; зъôтси то страшна и не даюча ся заспокоити жажда тыхъ рѣчій, що пôдъ змыслы пôдпадають и що всѣ змаганя и гадки ôтвернені ôтъ Бога и звернені до землѣ. А зъ того найогиднѣйшого жерела, навѣть тяжко высказати, яка повѣнь лиха вже розôлляла ся навѣть въ самû фундаменты державъ. Бо той загальный духъ супротивленя, тû горячковû выбухи пристрастій масъ народныхъ, тоє непевне небезпеченьство, тû страшнû элочины, не суть остаточно ничимъ иншимъ, коли схочемо вглянути въ ихъ причину, якъ лишь борбою о набуванє и уживанє дочасныхъ дôбръ, не узнаючою анѣ жадного права анѣ запоры.

Єсть се въ интересѣ одиниць и загалу, пригадувати людямъ ихъ обовязки, будити умы приспанû лѣнивствомъ, и звати до працѣ надъ спасенємъ тыхъ всѣхъ,

котрî майже що хвиля нерозважно выставляютъ ся на небезпечнôсть погибели, а своєю недбалостію або гордостію наражаютъ ся на затрату небесныхъ и неизмѣняємыхъ дôбръ, котрî самî тôлько становлятъ цѣль нашого житя. А до того цѣлковито надає ся тоє **святоє лѣто**: Бо черезъ цѣлый той часъ мати Церковь, поводуючи ся тôлько лагôдностію и милосердіємъ, старає ся всякими можливыми средствами и способами, щобы звернути на лучшій путь стремленя людскî, и щобы кождый свои провины обмывъ въ св. Покаянію, що вплыває на поправу житя. Въ тôй цѣли старає ся она частыми молитвами и горячійшимъ ходатайствомъ переблагати ображене величіє Боже, и спровадити зъ неба повноту дарôвъ Божихъ, а отвираючи щедро скарбы благодати, що суть єѣ порученî до роздаваня, накликує всѣхъ христіянъ до надѣи на прощенє грѣхôвъ и лише коло того заходитъ ся, щобы и людей упертои волѣ позыскати надмѣромъ любови и поблажливости. А зъ тыхъ усилій чи не маємо надѣяти ся щедрыхъ плодôвъ и отвѣтныхъ до потребъ часу, єсли се Богу подобає ся?

Пôдносятъ ôтповѣднôсть того зарядженя тî незвычайнî торжества, про котрî, якъ думаємо, вѣдомôсть вже досыть розповсюднила ся, котрî то торжества маютъ усвятити конецъ XIX. и початокъ XX. столѣтія. Мы думаємо про тую почесть, яка въ тôмъ часѣ на цѣлôмъ свѣтѣ повинна ôтдавати ся Спасителеви нашому Іисусу Христу. Мы дуже радо одобрили и похвалили тую гадку, що зродила ся зъ духа побожности приватныхъ осôбъ. Бо щожь може бути святѣйше и спасительнѣйше? Въ єдинороднôмъ Сынѣ Божôмъ єсть все тоє, чого рôдъ людскій може бажати, любити и надѣяти ся и до чого може стремѣти; бо **Ôнъ єсть спасеніє, животъ и воскресеніє наше**; а хотѣти Єго покинути, се значитъ хотѣти цѣлковитои погибели. И тому, хотяй нѣколи не умолкає славословіє, похвала, честь и благодареніє приналежне Господу нашому Іисусу Христу, противно тоє почитанє неустанно треває по всѣй земли, однакъ нѣякî благодареня и похвалы не могутъ бути такî, щобы не належали ся Єму много численнѣйшî и много бôльшî. А кромѣ того, чи єсть мало въ нашихъ часахъ людей безпамятливыхъ и невдячныхъ, що звыкли ôтплачувати ся свому Божественному Спасителеви за любовь презрѣнємъ, за добродѣйства зневагами? Дѣйстно, вже саме житє дуже многихъ незгôдне зъ Єго правами, приписами, се доказъ лихои волѣ и дуже невдячного успособленя. А нашь вѣкъ чи не бувъ свѣдкомъ, якъ не разъ ôтгребували аріяньскî блуды навѣть о самôмъ Божествѣ Іисуса Христа? Берѣтъ ся отже бодро до дѣла всѣ, що тымъ новымъ и прекраснымъ предложенємъ додалисьте нового побудженя до загальнои побожности; но се треба такъ перевести, щобы ничь не перешкодило переведеню Ювилея и зарядженымъ торжествамъ. Въ тôй то найблизшôй заявѣ боговѣйности и вѣры католикôвъ буде єще и тая цѣль, осудити явно всѣ безбожнî бесѣды и дѣла, що стали ся за нашихъ часôвъ и вынагородити публично за зневаги нанесенî передовсѣмъ публично найсвятѣйшому Божеству Іисуса Христа. А теперь, єсли добре застановимо ся, найбôльше пожаданымъ, найсовершеннѣйшимъ, найдосаднѣйшимъ и найправдивѣйшимъ родомъ удовлетвореня єсть жаль за сповненî грѣхи, и упросивши у Бога миръ и прощенє грѣхôвъ, тымъ щирѣйше присвоювати собѣ сповнюванє обовязковыхъ чеснотъ, або занедбанî чесноты на ново выповняти, А що тоє **святоє лѣто** дає до того такъ много случайностій, про котрî вже зъ початку Мы згадували, то знову показує ся, що выпадає и єсть потреба, щобы нарôдъ христіяньскій до того бодро и охотно приготовивъ ся.

Длятого звернувши очи до неба благаємо сердечно многомилостивого Бога, щобы зволивъ прихилити ся ласкаво до Нашого желаня и предпринятя, а ласкою своєю зволивъ просвѣтити умы та въ своєй добротѣ взрушити сердця людскй. А вступаючи въ слѣды Нашихъ попередниковъ Папôвъ римскихъ, за згодою Нашихъ Всесвѣтлѣйшихъ братôвъ Кардиналôвъ С. Р. Ц., въ имени Всемогучого Бога, св. Апостолôвъ Петра и Павла и Нашимъ на славу Божу, на спасенє душь и на возвысшенє св. Церкви заповѣдаємъ симъ посланємъ и обнародовляємъ и хочемъ, щобы уважавъ ся за обвѣщеный и обнародовленый, **загальный и найбôльшій Ювилей въ тôмъ Нашôмъ святôмъ Мѣстѣ, що зачне ся въ Навечеріє Рождества Христового 1899, а скôнчитъ ся въ Навечеріє Рождества Христового року 1900.** Черезъ протягъ того ювилейного року признаємо и удѣляємо милостиво о Господѣ **повный ôтпустъ**, прощенє и ôтпущенє грѣхôвъ всѣмъ вѣрнымъ христіянамъ обоєго пола щиро каючимъ ся, сповѣдаючимъ ся, и принимаючимъ Найсв. Тайну Евхаристіи, котрй побожно ôтвѣдаютъ базилики въ Мѣстѣ св. Петра и св. Павла, такожь св. Іоанна Лятеряньского и св. Маріи (Maioris) хоть разъ на день черезъ двайцять днѣвъ безъ перервы або зъ перервами, чи то природныхъ, чи то церковныхъ, то єсть ôтъ першого сумерку одного дня до цѣлковитого сумерку вечѣрного слѣдуючого дня, наколи они жіють въ Римѣ яко горожане або постôйнй жителѣ, — єсли же суть чужосторонні, то хоть черезъ десять такихъ днѣвъ и будутъ проливати передъ Господомъ побожнй мольбы о возвысшенє Церкви, о вынищенє єрєсей, о миръ мѣжь католическими князями та благосостоянє всего народа христіяньского.

Но понеже приключити ся може, що многй, мимо найщиршои волѣ, не будутъ могли выповнити, або цѣлковито або тôлько въ части все тоє, що высше Мы приписали, бо будутъ перешкодженй слабостію, або иншою якою важною причиною, або ту въ Мѣстѣ, або єще въ дорозѣ, тому то Мы за для ихъ щирои волѣ — о скôлько въ Господѣ можемо — позваляємо, щобы були зарôвно участниками ôтпусту и прощеня, про котре Мы попереду згадували такъ само, якъ коли бы дѣйстно ôтвѣдали помянутй базилики, въ дняхъ Нами приписаныхъ, коли тôлько щиро жалуютъ за грѣхи, и очистятъ ся достойною сповѣдею, та покрѣплятъ ся св. Причастіємъ.

Тому дорогй сыны, Римъ запрошує любезно до себе всѣхъ васъ, де небудь вы проживаєте, котрй можуть прибути. Але въ тôмъ святôмъ времени выпадає католикови, наколи хоче бути въ згодѣ съ своимъ переконанємъ, не инакше перебувати въ Римѣ якъ перенятому чувствомъ Христовои вѣры. И длятого муситъ передовсѣмъ зречи ся неотвѣтного въ тоє время звиджуваня легкихъ, та свѣтовыхъ выставъ, а радше звернути духа на тоє, що пôддержувало бы побожнôсть и духа религійности. А передовсѣмъ успособлює до того той властивый характеръ Мѣста, коли надъ нимъ глубоко застановимо ся и тоє самымъ Богомъ вытиснене знамя, котре не дасть ся змѣнити жадными змаганями людскими, анѣ жадною силою. Бо Спаситель рода людского Іисусъ Христосъ выбравъ зъ помѣжь всѣхъ мѣстъ, одно тôлько мѣсто Римъ до цѣлей взнеслѣйшихъ и высшихъ, якъ звычайно людскй и посвятивъ для Себе. Ту назначивъ Ôнъ осѣдокъ Свого царства, и то не безъ довгого и таємничого приготованя; зарядивъ, щобы ту стоявъ на всѣ часы престолъ Єго Наслѣдника; хотѣвъ щобы ту зберегало ся свѣтло Божои науки святои ненарушимо, и зъ ôтси якобы зъ огнища та найблагороднѣйшого жерела розливало ся широко по всѣхъ краяхъ, и то такъ, що кто ôтступивъ бы ôтъ вѣры римскои, той ôтлучивъ бы ся ôтъ самого Христа. А пôдносять свя-

тôсть того мѣста старынні религійні памятники, особливша велилѣпота церквей, гробы верховныхъ Апостолôвъ, катакомбы неустрашимыхъ мученикôвъ Кто зъумѣвъ бы добре почути голосъ тыхъ всѣхъ памятокъ, то певно зрозумѣе, що ôнъ не такъ яко чужинецъ въ чужôмъ мѣстѣ, але яко въ своѣй ôтчинѣ и при Божôй помочи верне зъôтси лѣпшимъ якъ приѣхавъ. А щобы тое Наше послане лекше дôйшло до загальнои вѣдомости всѣхъ вѣрныхъ, то хочемо, щобы и всѣ друкованні примѣрники, але пôдписанні власноручно публичнымъ нотаремъ а заосмотренні печаткою якого достойника церковного, були такъ само вѣродостойнні акъ се наше письмо, наколи бы оно було предложене. Тому не вôльно нѣкому зъ людей нарушувати тую грамоту Нашого обнародовленя, оповѣщеня, дозволеня и заявы, або ему зухвало опирати ся. А коли бы кто ôтваживъ ся тое зробити, то най знае, що стягне на себе гнѣвъ всемогучого Бога и святыхъ Апостолôвъ Петра и Павла.

Дано въ Римѣ при святôмъ Петрѣ року ôтъ Рождества Христового 1899. дня 11 Мая, двайцять другого року Нашого Понтификату.

К. кард. Альойсій Маселля Про — Дат. А. кард. Маккі".

То суть слова св. Отца. Розважаймо ихъ въ серцяхъ нашихъ, а втоды и для насъ рôкъ ювилейный буде рокомъ милостивымъ, рокомъ ласки. Порахуймо ся съ нашою совѣстію, щобы позыскати для себе добра переминаючи, добра вѣчнні.

Зъ посланя повысшого видите, возлюбленні въ Христѣ, що въ р. 1900 загального ôтпусту доступлятъ лише тіи, котрі удадутся до Риму. Тамъ бо, де перебуває голова Церкви, Папа Римскій, тамъ при гробахъ св Апостолôвъ, тамъ, при печерахъ, де зложеині мощи св. мученикôвъ, де кровъ свою проливали першні христіяне за имя Христове, хоче св. Отецъ, щобы вѣрні Христовні доступили тыхъ великихъ ласкъ, яки Церковь св. зъ сокровища свого въ роцѣ милостивôмъ удѣляе, щобы обновили свое серце, очистили свою совѣсть, покрѣпили ся до житя праведного, позыскали собѣ добра вѣчнні.

Численні будутъ въ тôмъ родѣ милостивôмъ поѣздки побожныхъ богомольцѣвъ до вѣчного мѣста, до Риму; и Мы радні бы, щобы Господь дозволивъ Намъ такожь удатися тамъ, до гробôвъ св. Апостолôвъ, и доступити тыхъ превеликихъ ласкъ, якні въ роцѣ святôмъ удѣляются.

Єсли и що въ тôмъ взглядѣ дальше за волею Божою постановлене буде, въ своимъ часѣ оголоситъ ся. Вже теперь однако взываемо Васъ, возлюбленні въ Христѣ, щобы тіи зъ помежи Васъ, котрымъ се можливе, приготовляли ся до подорожи до Риму, въ цѣли позысканя тыхъ превеликихъ ласкъ. Але и для тыхъ, котрымъ не можливо буде, ôтбути богомôльну подорожь до вѣчного мѣста, най той рôкъ неперемине безъ користи душевнои. Переводѣть рôкъ той въ розважаню повысшого, взнеслого посланя св. Отца, переводѣтъ его въ докладнôмъ обрахунку вашои совѣсти, вашого цѣлого житя. приступайте часто до св. Тайнъ, прославляйте Христа Спасителя вашими молитвами, вашими добрыми дѣлами, вашимъ цѣлымъ, правдиво христіяньскимъ житемъ, и най буде рôкъ той приготовленемъ до слѣдуючого.

Звычайно бо Папы Римски по роцѣ ювелейнôмъ въ Римѣ оголошують рôкъ святый для цѣлого католицкого свѣта, тожь надѣяти ся можемо, що тепе-

рѣшный, Церквою Христовою управляючій св. Отець, Левъ XIII., котрого най Господъ всемилостивый якъ найдовше удержує, оголосить рôкъ 1901 рокомъ ювилейнымъ для цѣлого свѣта

Найже той рôкъ для тыхъ, котрî до Риму удати ся не будутъ могли, буде приготованємъ до року слѣдуючого.

Благодать Господа Нашого Іисуса Христа съ всѣми вами. Аминь.

Дано въ Перемышли при Нашôмъ престольнôмъ храмѣ Рождества св. Іоана Крестителя 6 н. ст. грудня 1899.

† **Константинъ,** Епископъ.

Всч. Духовеньству поручаємъ:

1. Листъ той Нашь пастырскій съ посланємъ св. Отца въ найблизшу недѣлю вѣрнымъ по св. Євангелію вмѣсто проповѣди перечитати и пояснити.

Се маютъ здѣлати такожь оо. катихиты школъ середныхъ и выдѣловыхъ, вмѣсто екзорты, а катихиты школъ народныхъ ôтповѣдну екзорту выголосити.

2. Въ недѣлю передъ Рождествомъ, дня 31. н. ст. грудня б. р. ôтправити торжественну Літургію съ выставленємъ св. Тайнъ, ôтповѣдною проповѣдею, суплікацією и литією, приписаною въ время ювилея, по отпустѣ выголосити многолѣтствіє св. Отцу.

3. Въ тую же недѣлю ôтправити торжественну вечерню съ проповѣдею и суплікацією.

4. Заохочувати вѣрныхъ до подорожи до Риму.

5. Заняти ся збиранємъ обильнѣйшихъ жертвъ для св. Отца.

При обохъ, высше сказаныхъ, богослуженяхъ, о котрыхъ вѣрныхъ напередъ повѣдимити належитъ, дальше на Новый Рôкъ и на Богоявленіє Господне, маютъ ся на разѣ въ Церквѣ збирати жертвы для св. Отца, котрî то жертвы Всч. оо. душпастырѣ ôтсылати будутъ до Всч. урядôвъ деканальныхъ, а тіи же, зъ цѣлого деканату зôбранî жертвы, съ точнымъ списомъ поодинокихъ душпастырствъ и жертвъ, перешлютъ Еп. Консисторіи

Ôтъ Еп. Ординаріята.

Перемышль дня 7. Грудня 1899.

† **Константинъ,** Епископъ.

Ч. 7208.

О устроєню дяковскои фантовои льотерiи въ р. 1900.

Ч. 71.

Всч. О. Данiилъ Танячкевичь, посолъ до думы державной, предсѣдатель комитета льотерiйного дяковского донесенємъ зъ дня 9 грудня 1899 повѣдомивъ Еп. Консисторiю, що В. ц. к. Министерство скарбу въ порозумѣню зъ Министерствомъ вѣроисповѣданя и просвѣты высокимъ рескриптомъ зъ дня 15 жовтня 1899. Ч. 55659 призволило, щобы льотерiя фантова о 100.000 льосахъ на цѣль Товариства взаимной помочи дяковъ Львовской, Перемыской и Станиславовской епархiи, була устроєна доперва въ цротягу року 1900.

Подаючи повызше до вѣдомости Всч. Клира епархiяльного, поручає ся, щобы нерозпроданѝ до теперъ льосы не звертали Еп. Консисторiи, але по можности старали ся тiи розпродати, щобы тымъ способомъ якъ найбольше придбати готовки на такъ благодѣтельну цѣль.

Отъ Еп. Консисторiи.

Перемышль дня 11. Грудня 1899.

Ч. 6994.

Библiотека музыка на О. М. Копка.

Ч. 72.

Всч. О. Максимъ Копко широкозвѣстный композиторъ религiйно-церковныхъ напѣвовъ, выдавъ, за апробатою Еп. Ординарiята зъ 2. Жовтня 1899 Ч. 5693, книжочку на 50 сторонахъ 16-ка, яко число 1. „Библiотеки музикальнои“ „св. Лiтургiю“ подъ ноты кирилицею уложену. Має се бути подручникъ для науки спѣву церковного посля напѣвовъ народно-церковныхъ.

Такого подручника давно отчувалась потреба въ нашой церкви а то изъ слѣдуючихъ взглядовъ:

1. На той дорозѣ можна осягнути однообразность въ пѣнiю церковномъ.

2. Усунути всякѝ безмисленѝ, съ повагою церковного пѣнiя не згоднѝ напѣвы, полученѝ часто съ змѣною тексту и акценту лiтургичного.

3. Поднести на ново до колишного блеску, той всенародный спѣвъ, котрый має свою тысячлѣтну исторiю.

4. Дальша цѣль того выдавництва єсть, щобы цѣлѝ масы народа нашого познакомити съ нотнымъ письмомъ — а начинаючи отъ рѣчей всѣмъ знаныхъ, дойти колись до можности розповсюдненя новыхъ пѣсень, що лишь за помочiю нотного письма можливе.

5. Подручникъ сей уложеный такъ, щобы кождый, кто знає ноты ирмологiйнѝ могъ зъ него точно якъ зъ ирмологiона спѣвати. Особенно надаєсь онъ для школъ, въ которыхъ катихиты и учителѣ обовязанѝ учити спѣву лiтургiчного.

Цѣна выдавництва приступна, бо 1 примѣрникъ вразъ съ почтовою пересылкою брошурованый стоитъ 22 кр. — оправленый въ полотно 30 кр.

Получити можна у О. Копка, професора религiи при ц. к. учительской Семинарiи въ Перемышли.

Тоє дуже пожиточне и нечувано дешеве выдавництво поручає ся горячо Всч. Отцямъ Душпастырямъ и Катихитамъ до найширшого розповсюдненя, оно бо

причинится до пôднесеня нашого красного пѣнія церковного а тымъ самымъ и нашого величавого обряда. Передъ всѣмъ Прч. ОО. Настоятелѣ деканатôвъ и орд. комѣсарѣ до науки религіи не залишать познакомити ся съ тымъ выдавництвомъ и заохотити прочихъ Прч. Священникôвъ до розширеня его.

От ъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 1. Грудня 1899.

Ч. 73. Ч. 7087.

Конкурсъ на катихита при 6. кл. шк. жень. им. св. Ядвиги въ Перемышли.

Ц. к. Рада шкôльна окружна въ Перемышли оголошуе пôдъ днемъ 1. Грудня 1899 Ч. 2069 конкурсъ на посаду катихита при 6-клясовôй школѣ женьскôй им. Ядвиги въ Перемышли съ обовязкомъ удѣляня религіи такожь въ иннôй 4-клясовôй школѣ въ границяхъ означеныхъ арт. 1. закона зъ дня 22. Червня 1899 (Нръ 81. Днев. зак. краев.). До посады тои привязана платня II. клясы пôсля арт. 11. закона зъ дня 6. Липня 1899 (Нръ 85. Днев. зак. краев.) и арт. 4. закона зъ дня 22. Червня 1899 (Нр. 81. Днев. зак. краев.). Кандидаты, убѣгаючû ся о тую посаду, довжнû прошеня свои внести въ речинци, означенôмъ въ Дневнику урядовôмъ ц. к. Рады шкôльнои краевои.

От ъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 6. Грудня 1899.

Ч. 7140.

О выльосованыхъ листахъ Банку краевого.

Пôсля повѣдомленя Дирекціи Банку краевого во Львовѣ зъ дня 5. грудня 1899 р. Ч. 47810 зôстали выльосованû, съ речинцемъ выплаты 31. грудня 1899. слѣдуючû 4% и 4½% листы заставнû:

Сер.	II.	Ч.	2246	на	100	зл.	винк.	на парохію	Боршевичи.
„	I.	„	683	„	50	„	„	„ „	Нанова.
„	II.	„	3677	„	100	„	„	„ „	Сосниця.
„	II.	„	3658	„	100	„	„	„ „	Вышатычи.
„	II.	„	7414	„	100	„	„	„ „	Дубляны.
„	III.	„	5181	„	500	„	„	„ „	Яксманичи.
„	II.	„	2116	„	100	„	„	„ „	Бенькова Вишня.
„	II.	„	10959	„	100	„	„	„ „	Белзъ.
„	I.	„	2441	„	50	„	„	„ „	Середне велике.
„	II.	„	457	„	100	„	„	„ „	Сосниця.
„	II.	„	5725	„	100	„	„	„ „	Полкинѣ.
„	II.	„	10706	„	100	„	„	„ „	Радымно.
„	III.	„	4081	„	500	„	„	„ „	Вышатычи.
„	I.	„	1238	„	50	„	„	„ „	Залужь дек. Ольховецкого.
„	II.	„	2844	„	100	„	„	„ „	Королева руска.

Сер.	II.	Ч.	2618	на	100	зл.	вінк.	на	парохію	Домашôвъ.
„	II.	„	5623	„	100	„	„	„	„	Горуцко.
„	II.	„	9911	„	100	„	„	„	„	Замѣхôвъ.
„	II.	„	8504	„	100	„	„	„	доч.	Куляшне ad Щавне.
„	II.	„	6078	„	100	„	„	„	парохію	Порѣче грунтъ.
„	I.	„	2418	„	50	„	„	„	„	Краковецъ.
„	I.	„	3081	„	50	„	„	„	„	Глудно.
„	II.	„	7506	„	100	„	„	„	„	Новосѣлки гост.
„	I.	„	2893	„	50	„	„	„	„	Яблониця польска.
„	V.	„	2792	„	5000	„	„	„	„	Мон. оо. Василіянъ въ Лавровѣ
„	I.	„	2865	„	50	„	„	„	„	Середниця.
„	II.	„	10709	„	100	„	„	„	„	Сторонна.
„	II.	„	7906	„	100	„	„	„	„	Грушова дек. Мокряньскій.
„	II.	„	10776	„	100	„	„	„	„	Крыве ad Тѣсна.
„	II.	„	8842	„	100	„	„	„	„	Дешно съ доч. Вôлька и Балутянка
„	II.	„	11082	„	100	„	„	„	„	Гребенне.
„	II.	„	11301	„	100	„	„	„	„	Рыхвальдъ.
„	I.	„	2842	„	50	„	„	„	богос.	фундація при церкви въ Пôддубцяхъ
„	II.	„	4807	„	100	„	„	„	парохію	Юрôвцѣ.
„	II.	„	5126	„	100	„	„	„	„	Сѣлецъ дек. Мокряньскій.

Поручає ся прото листы тіи вразъ съ одною книжочкою щадничою, він кульованою на тую саму цѣль якъ выльосованый листъ заставный безотволочн франко сюда предложити.

Ôтъ Еп. Консисторіи.

Перемышль дня 7. Грудня 1899.

ХРОНИКА.

Ч. 6991. Посада Сповѣдника при катедраль. Храмѣ въ Перемышли выставляє с на конкурсъ съ речинцемъ убѣгательства до дня 20. Лютого 1900.

Именованя:

Ч. 6414. О. Рудавскій Кирилъ, дотеперѣшный М. деканъ Мокряньскій и парох въ Брониці им. завѣдателемъ деканата Мокряньского.

Ч. 6830. О. Ольшаньскій Михаилъ, парохъ въ Старявѣ им. завѣдателемъ деканат Мостиского.

Ч. 6710. О. Копыстяньскій Григорій, деканъ Мушиньскій им. тіт. Совѣтникомъ Еп Консисторіи.

Ч. 6711. О. Дуркотъ Іоаннъ Хр., М. Деканъ Мушиньскій и парохъ въ Новôй вес им. тит. Совѣтникомъ Еп. Консисторіи.

Ч. 6992. О. Дръ Щепковичь Францъ, сотрудникъ катедраль. — пров. катихитомъ при муж. школѣ имени св. І. Кантого въ Перемышли.

Ч. 6040. О. Долошицкій Іосифъ, парохъ въ Добрусинѣ получивъ отличія крылош.

Каноничну институцію получили.

Ч. 6432. О. Паппъ Володимиръ на Вороблячинъ, дек. Любачôвского.
„ 6577. „ Кисѣльовскій Филемонъ на Грабъ, дек. Дукляньского.
„ 6588. „ Барновскій Захарія на Святкову, дек. Бѣцкого.
„ 6870. „ Петрыкъ Іоаннъ на Комарно, дек. Комарняньского.

Завѣдательства получили:

Ч. 6366. О. Менциньскій Іоаннъ въ Звинячи, дек. Затварницкого.
Ч. 6517. „ Маковей Илія (зрезигновавши зъ парохіи Солинка) въ Доброй шляхоцкой, дек. Бирчаньского.
„ Плювакъ Михаилъ въ Солинцѣ, дек. Яслиского.
Ч. 6577. „ Каламунецкій Петръ, въ Кремпной, дек. Дукляньского.
Ч. 6588. „ Дуркотъ Алекс. въ Гладышовѣ, дек. Бѣцкого.
Ч. 6870. „ Ляврецкій Василій въ Стояньцахъ, дек. Судововишеньского.
Ч. 6764. „ Тиховичь Іосифъ въ Чернявѣ, дек. Мостиского.

Ч. 6905. О. Іоаннъ Кипріянъ, парохъ въ Немировѣ, получивъ увôльнене ôтъ испита конкурсового.

Сотрудництва получили:

Ч. 6432. О. Саламонъ Левъ въ Каменцѣ лѣсной, дек. Потелицкого.
„ 6343. „ Хилякъ Ипполитъ въ Старôмъ мѣстѣ, дек. Старосамборского.

Ч. 6816. Высоке ц. к. Намѣстництво розпорядженемъ зъ дня 8. Листопада 1899 Ч. 109665 продовжило дотацію для сотрудника въ Середнôмъ велик. на дальшій оденъ рôкъ.

Ч. 7004. Тоежь розпорядженемъ зъ дня 25. Листопада 1899 Ч. 113512 призволило на дотацію для сотрудника надати ся маючого парохови въ Вороблику королевскôмъ на оденъ рôкъ.

Грамоту узнаня и похвалы съ Архіерейскимъ благословенемъ получили:

Ч. 6093. Ч. Григорій Матковскій, господарь въ Лосинци — и Ч. Яковъ Ильницкій зъ Лосинця, за вплывы свои на членôвъ громадскои рады, що рѣшили

продати кусникъ лѣса громадского, на построенє Иконостаса въ парох. церкви — а Ч. Стефанъ Лоневскій, господарь въ Лосинци за жертву 300 злр. на Иконостасъ въ парох. церкви.

Ч. 6095. Еуфимія Черепаничь зъ Высоцка выж. за жертву 100 зл. на закупно звона.

Ч. 6040. Ч. Максимъ и Марія Галанъ зъ Добрусина за жертву 300 зл. на справленє для тамошнои церкви многосвѣчника и двохъ хоруговъ.

Ч. 5994. Ч. Николай Волошаньскій, пѣвецъ церковный въ Ступници за справленє нового кивота за 110 зл. Ч. господарѣ Ступницы и Котовани за справленє паука за 200 зл. Ч. Калиникъ Паславскій, начальникъ громады Котовани съ женою своєю Пелягією, за справленє фелона за 46 зл. и Высокоповажана Панѣ Іосифа Спауста за справленє дывана за 50 зл.

Ч. 6413. Ч. Григорій и Анна Солодухъ, господарѣ зъ Вербицѣ за жертву 798 зл. на богоугоднѝ цѣли: именно купили для церкви парох. св. Євангеліє за 120 зл., монстранцію за 90 зл., чашу за 40 зл., лѣхтари и крестъ на великій престолъ за 118 зл., на фондъ богослужебный 330 зл. а для церкви 100 зл.

Ч. 6476. Ч. Михаилъ Морозъ, господарь въ Медыничахъ за жертву 200 зл. на церковъ.

Похвалу и узнанє черезъ урядъ декан. получили:

Ч. 6413. Чест. молодше брацтво церковне въ Вербицѣ за справленє патерицѣ за 50 зл, и 4 образы на тетраподъ за 20 зл. 25 кр.

Отъ Епископскои Консисторіи.

Перемышль, дня 11. Грудня 1899.

Константинъ,
Епископъ.

О. Іоаннъ Войтовичь
прв. канцлєръ.

Зъ печатнѣ Н. Джулыньского въ Перемышли.